

Κεφάλαιο 29

Η ηγεμονία της Θήβας

Το συνέδριο της Σπάρτης

Εικαστική άποψη της Αρχαίας Σπάρτης

Το 371π.Χ έγινε **συνέδριο** στην Σπάρτη, που πήραν μέρος πολλές ελληνικές πόλεις.

Το συνέδριο της Σπάρτης

Τους απασχολούσε η ειρήνη
που είχαν υπογράψει οι
Σπαρτιάτες με τους Πέρσες.
(Ανταλκίδα ειρήνη)

Σύμφωνα με τους όρους της
συμφωνίας έπρεπε **να**
διαλυθούν όλες οι συμμαχίες
των ελληνικών πόλεων.

Η Θήβα στο συνέδριο

Επαμεινώνδας

Στο συνέδριο ο Θηβαίος **Επαμεινώνδας** ζήτησε να υπογράψει ως αρχηγός όλων των Βοιωτών.

Οι αντιπρόσωποι των άλλων πόλεων **δεν το δέχτηκαν.**

Το συνέδριο έληξε **χωρίς αποτέλεσμα.**

Η σύγκρουση Θήβας - Σπάρτης

Οι Σπαρτιάτες, για να
αναγκάσουν τους
Θηβαίους να αφήσουν
τις βοιωτικές πόλεις
ελεύθερες, έστειλαν
στρατό με αρχηγό τον
Κλεόμβροτο.

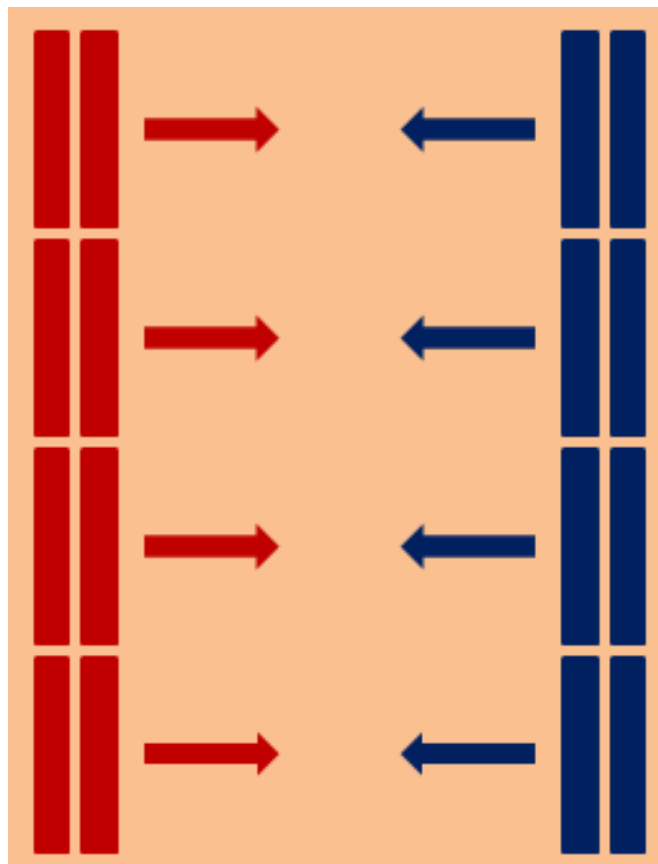
Ο Σπαρτιάτης βασιλιάς Κλεόμβροτος Α΄

Η σύγκρουση Θήβας - Σπάρτης

Οι Θηβαίοι
αντιμετωπίζουν
τους Σπαρτιάτες
στα **Λεύκτρα**
(371 π.Χ.)

Η μάχη στα Λεύκτρα

Ως τότε οι στρατοί μάχονταν ο ένας **απέναντι** στον άλλον
σε όλη τη γραμμή τους.

Η μάχη στα Λεύκτρα

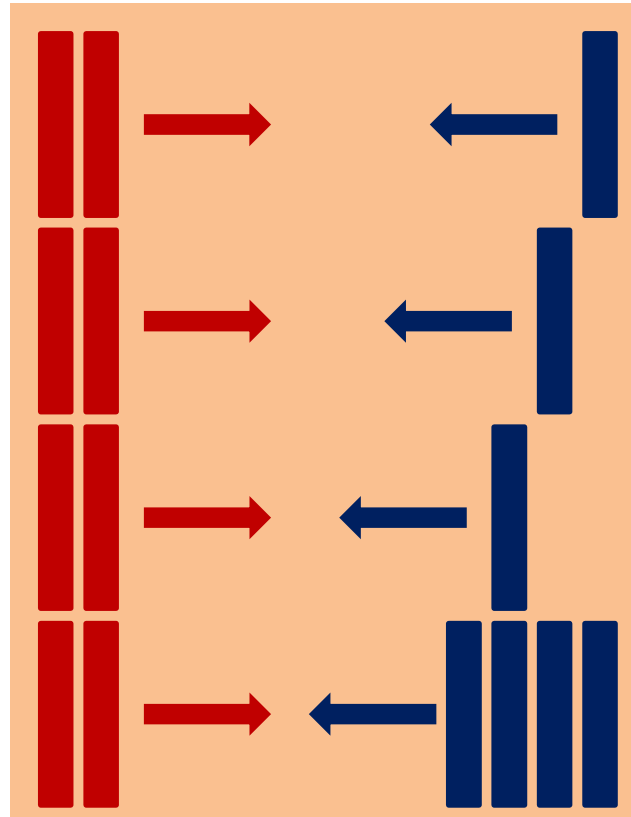

Στα Λεύκτρα ο αρχηγός των
Θηβαίων **Επαμεινώνδας**
επιτέθηκε με τη **λοχή φάλαγγα**.

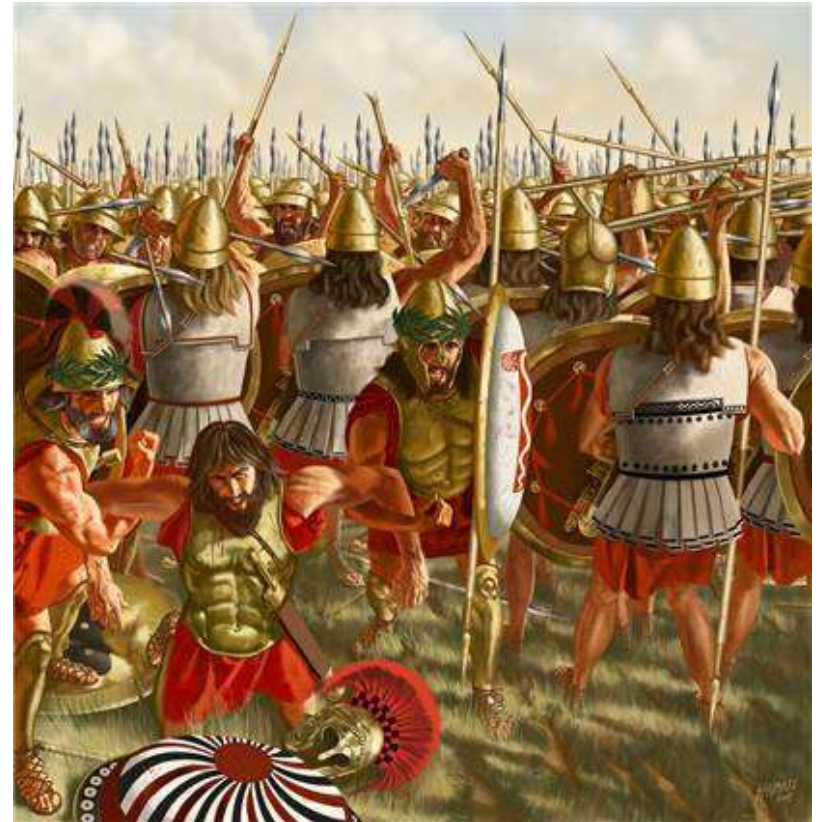
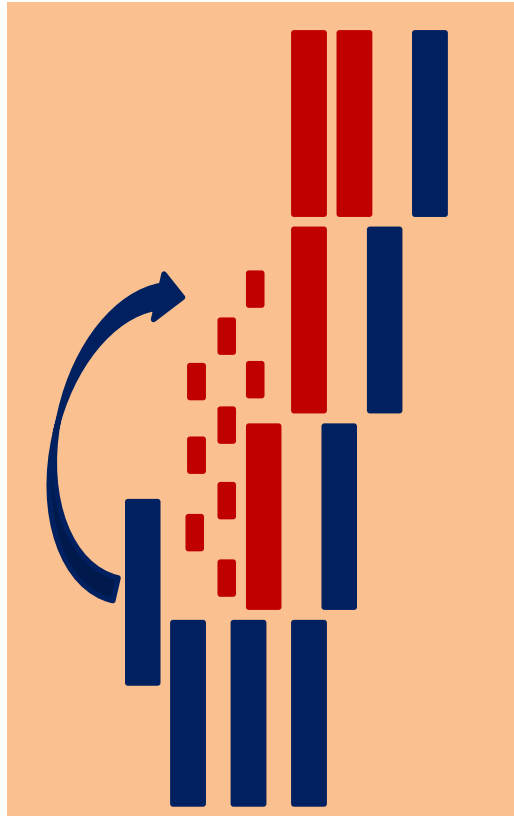
Θηβαίος οπλίτης

Η μάχη στα Λεύκτρα

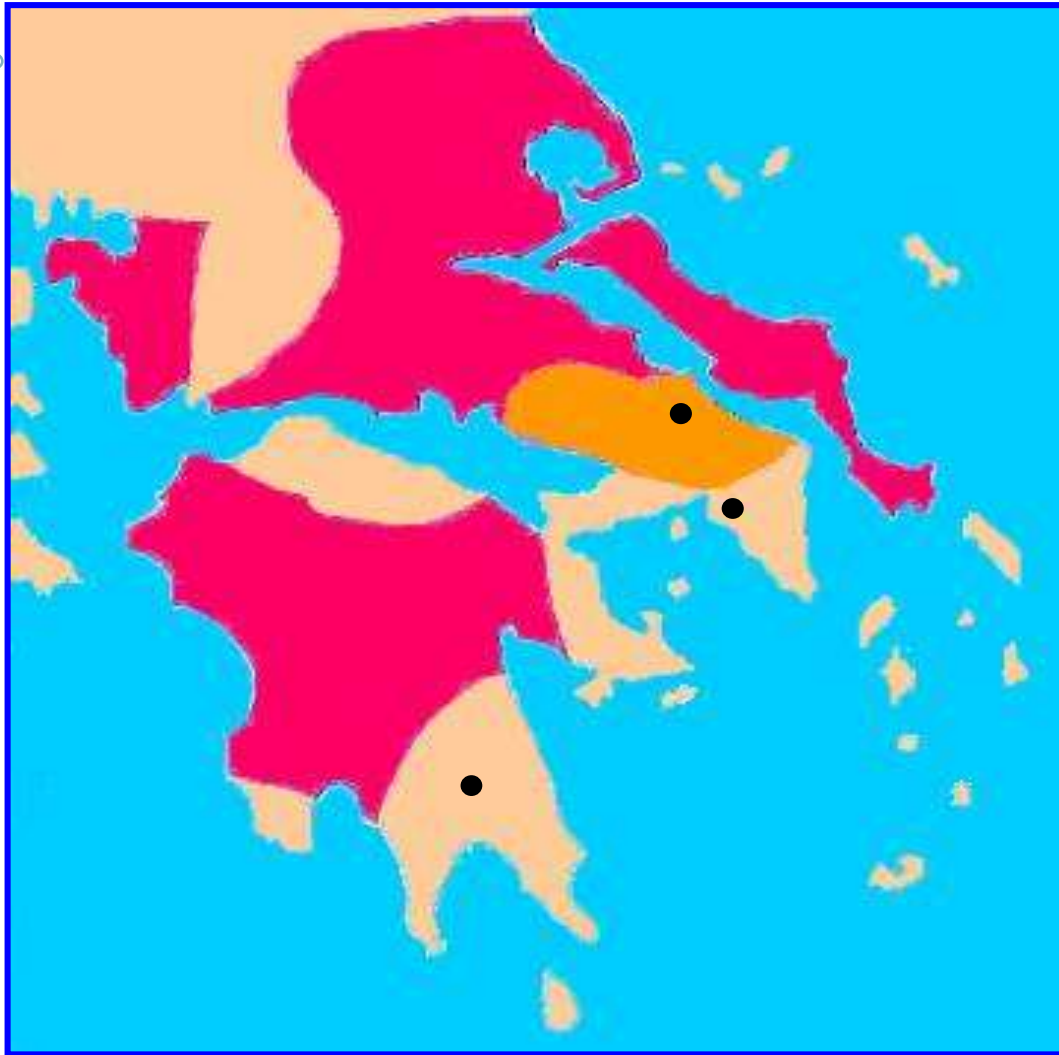
Δηλαδή με την πλευρά της παράταξής του που ήταν πιο
ενισχυμένο.

Η μάχη στα Λεύκτρα

Οι Θηβαίοι κατάφεραν **να διασπάσουν** την παράταξη των Σπαρτιατών και **να νικήσουν**.

Η σύντομη ηγεμονία της Θήβας

Μετά τα Λεύκτρα η
Θήβα, με ηγέτες
τον Επαμεινώνδα
και τον Πελοπίδα,
άπλωσε την
κυριαρχία της από
τη Μεσσηνία ως τη
Μακεδονία.

 Κράτος Θήβας
 Έκταση Θηβαϊκής
ηγεμονίας

Η σύντομη ηγεμονία της Θήβας

Η μάχη της Μαντίνειας

Επαμεινώνδας

Σύντομα όμως άλλαξε η κατάσταση, όταν σκοτώθηκε ο Πελοπίδας στη Θεσσαλία και λίγο αργότερα ο Επαμεινώνδας στη μάχη της Μαντίνειας.

Η σύντομη ηγεμονία της Θήβας

Μετά από αυτό καμιά
πόλη στη νότια Ελλάδα
δεν ήταν ισχυρή, αφού
για χρόνια η μία
πολεμούσε την άλλη
και έτσι
αποδυναμώθηκαν όλες.

Η ανωτερότητα του Πελοπίδα

Ο Πελοπίδας καταγόταν από μεγάλο σόι και μεγάλωσε μέσα στα πλούτη. Νέος ακόμη κληρονόμησε μεγάλη περιουσία και αμέσως άρχισε να βοηθάει όσους είχαν ανάγκη και άξιζαν βοήθεια. Αυτό το έκανε για να φαίνεται πως εξουσιάζει πραγματικά τα χρήματά του και δεν τον εξουσιάζουν εκείνα. Όλοι λοιπόν οι γνωστοί του Πελοπίδα έβλεπαν ωφέλειες από την απλότητα και την καλοσύνη του. Ο μόνος από τους φίλους του που δεν ήθελε να ωφεληθεί κι εκείνος από τα πλούτη του ήταν ο Επαμεινώνδας. Ο Πελοπίδας συμμεριζόταν τη φτώχεια του Επαμεινώνδα, γι' αυτό ντυνόταν απλά, έτρωγε λίγο και ήταν ακούραστος στους κόπους. Όλα αυτά τα έκανε ο Πελοπίδας, γιατί το θεωρούσε ντροπή να ξοδεύει για τον εαυτό του πιο πολλά χρήματα από τον πιο φτωχό Θηβαίο. Αργότερα έκανε πλούσιο γάμο και απέκτησε παιδιά. Συνέχισε και πάλι να μην ενδιαφέρεται για τα χρήματα και νοιαζόταν μόνο για το καλό της πόλης του, έτσι ελάττωσε την περιουσία του.

Πλούταρχος, Πελοπίδας, 3, (διασκευή)

Ένας αληθινός ήρωας

Οι Σπαρτιάτες, βλέποντας τον Επαμεινώνδα να ορμάει στη μάχη με γενναιότητα, του επιτέθηκαν όλοι μαζί. Τα βέλη έπεφταν βροχή πάνω του, αλλά εκείνος ξέφευγε με έξυπνες κινήσεις. Αφού αγωνίστηκε ηρωικά για τη νίκη, δέχτηκε ένα φοβερό χτύπημα στο στήθος. Το κοντάρι έσπασε και η σιδερένια μύτη του έμεινε στο σώμα του. Μετά το τέλος της μάχης ο Επαμεινώνδας μεταφέρθηκε στο στρατόπεδο· ήταν ακόμη ζωντανός. Οι γιατροί είπαν πως θα πεθάνει σύντομα, εκείνος όμως αντιμετώπισε το τέλος του θαρραλέα. Ζήτησε μάλιστα να μάθει αν έσωσαν την ασπίδα του. Όταν του απάντησαν «ναι» και του την έδειξαν, ρώτησε μετά να μάθει ποιοι νίκησαν. Μόλις του είπαν πως νίκησαν οι Βοιωτοί, είπε: «Είναι ώρα να πεθάνω» και διέταξε να του βγάλουν το δόρυ. Οι φίλοι του που ήταν κοντά διαμαρτύρονταν με κραυγές και όταν κάποιος του είπε:

«Πεθαίνεις χωρίς να έχεις αποκτήσει παιδιά, Επαμεινώνδα». Εκείνος απάντησε: «Όχι προς θεού, αφήνω δύο κόρες, τη νίκη στα Λεύκτρα και τη νίκη στη Μαντίνεια».

Διόδωρος Σικελιώτης, Ιστορική Βιβλιοθήκη, ΙΕ', 87, (διασκευή)

Ο τάφος
Επαμεινώνδα

Ο ιερός λόχος των Θηβαίων

Τον ιερό λόχο στη Θήβα, όπως λένε, τον ίδρυσε πρώτος ο Γοργίδας από 300 εκλεκτούς άνδρες. Αυτόν τον ιερό λόχο λοιπόν ο Γοργίδας τον μοίραζε και τον τοποθετούσε στην πρώτη γραμμή, σ' όλη την έκταση της παράταξης. Έτσι όμως δεν επέτρεπε να εκδηλωθεί η γενναιότητα των ανδρών, γιατί ήταν διαλυμένοι και ανακατεμένοι με τους άλλους. Ο Πελοπίδας όμως, όταν είδε την ανδρεία των ιερολοχιτών που αγωνιστήκαν γύρω του και χωριστά από τους άλλους Θηβαίους, από τότε δεν τους ξαναχώρισε. Τους χρησιμοποιούσε σαν ένα σώμα όλους μαζί στις πιο σημαντικές μάχες. Οι γενναίοι παρακινούν ο ένας τον άλλο για κατορθώματα και έτσι δίνονται με προθυμία στον κοινό σκοπό.

Πλούταρχος, Πελοπίδας, 19 (διασκευή)

Ο ιερός λόχος στα νεότερα χρόνια

Ο Αλέξανδρος Υψηλάντης δημιούργησε ιερό λόχο, παρόμοιο με αυτόν της αρχαίας Θήβας, το Μάρτιο του 1821 στην πόλη Φωξάνη της Μολδαβίας. Τον αποτελούσαν 450 εθελοντές σπουδαστές ελληνικής καταγωγής. Οι ιερολοχίτες έδειξαν μοναδικό θάρρος και μεγάλη γενναιότητα στη μάχη στο Δραγατσάνι, όπου πολλοί από αυτούς έπεσαν νεκροί.

Ιερός λόχος ιδρύθηκε επίσης το 1942 στη διάρκεια του Β' Παγκόσμιου πολέμου από Έλληνες αξιωματικούς και στρατιώτες και πολέμησε εναντίον των Γερμανών.

Το έμβλημα του
ιερού λόχου
το 1942

ΤΕΛΟΣ

Epaminondas.